

Első fejezet

A Yavin gázbolygó narancsszín gömbje lassan felkúszott negyedik holdjának horizontja fölé. Lágy, ködös fény vetült az örökké nyüzsgő dzsungelekre és az ősi kőtemplomokra.

Luke Skywalker Jedi-pihenőtechnikával győzte le kimerültségét. Jól aludt, az Új Köztársaság jövője és a galaxis sorsa azonban mázsás súlyként nehezedett rá.

Luke a Nagy Templom szögletes tetején állt. Az épületet évezredekkel ezelőtt hagyta el a massassik letűnt fajtája. A Szövetség itt, a romok közt épített titkos bázist korai Birodalom-ellenes harcai idején, és innen indult kétségbeesett támadásuk a Halálcsillag ellen. Most, tizenegy évvel a felkelők távozása után Luke visszatért a Yavin negyedik holdjára.

Most már Jedi volt. Jedi-mester. Ő lesz egy új nemzedék első tagja azoknak a sorában, akik ezernyi generáció óta oltalmazzák a Köztársaságot. A régi Jedi-lovagok erősek voltak, és tisztelet övezte őket, amíg Darth Vader és a Birodalom szinte mind egy szálig fel nem kutatta és el nem pusztította őket.

Luke-ot Mon Mothma, az Új Köztársaság államfője támogatja abban, hogy az Erő iránt fogékonyságot mutató fiatalokat kutasson fel – tanítványokat, akik majdan az új Jedi-rend tagjaivá válhatnak. Luke-nak sikerült is egy tucatnyi tanítványt összegyűjtenie „akadémiájára” a Yavin 4-en, de még nem tudta, hogyan taníthatná őket a legjobban.

Az az oktatás, amit ő kapott Obi-vantól és Yodától, igen-csak rövid volt, és Luke azóta a Jedi-tudományok számos olyan oldalát fedezte fel, ami rádöbbenette, hogy milyen rengeteget nem tud még. Még egy olyan nagyszerű Jedi, mint Obi-van Kenobi is kudarcot vallott tanítványával; így lett Anakin Skywalkerből egy szörnyeteg, akit Darth Vadernek hívtak. Most Luke-tól várták azt, hogy másokat tanítson, és ne kövessen el hibákat.

Csináld vagy ne csináld, mondotta volt Yoda, *próbálkozni nem lehet*.

Luke ott állt a sima, hús köveken, és végignézett az ébredő dzsungel fölött. Érezte a milliányi éles, édes szagot a felmelegedő levegőben. Kék levelű bokor fűszeres aromája és orchideák illata szállt felé.

Luke lehunyta a szemét. A karjait lazán lógatta, az ujjait szétnyitotta. Megnyitotta és ellazította az elméjét; megmérítkezett az Erőben, érzékelte a lenti dzsungelekben nyüzsgő életformák keltette fodrozódásokat. Kiélesedett érzékeivel hallotta a milliányi levél zizegését, az ágak recsegését, az aljnövényzetben mászkáló apró állatok neszezését.

Fájdalmas, rémült visítással kis rágcsáló lelte halálát egy ragadozó fogai között. Repülő állatok zengték nászdalukat a fák sűrű lombjai közt. Hatalmas testű növényevők rágcsálták a leveleket, tépkedték a magasabb ágak friss hajtásait, vagy gombákat keresgéltek a humuszban.

Széles, meleg vizű folyó hömpölygött el a Nagy Templom előtt. Zafírkék, sáros, barna örvényekkel tarkított vizét alig lehetett kivenni a sűrűn álló fák között. A folyó egy helyütt kettéágazott, és mellékvíze elhaladt a régi Felkelő-generátorállomás mellett, melyet Luke és Artu Detu ismét működőképes állapotba hoztak, míg a Jedi Akadémia létrehozására készültek. Ahol a folyó megkerült egy félig a vízbe dőlt, rothadozó fát, Luke hatalmas vízi ragadozó jelenlétét érzékelte, ami a sötét vízben kisebb, halféle lényekre lesett.

A növények fejlődtek. Az állatok mozogtak. A hold új napra ébredt. A Yavin 4 *élt* – és Luke Skywalker érezte, hogy energia árad szét benne.

Erősen fülelni kezdett, és messzebről két embert hallott közeledni a sűrűben. Hangtalanul, szó nélkül jöttek, Luke mégis érzékelte a dzsungel változását, ahogy két Jedi-jelöltje átvágott az aljnövényzeten.

Luke befelé forduló elmélkedése véget ért. Elmosolyodott, és arra gondolt, hogy elmegy eléjük.

Mikor megfordult, hogy visszamenjen a templom visszhangos kőcsarnokába, Luke felnézett az égre, és a párás légkörben egy ereszkedő komphajó csíkját látta. Rádöbbsent, hogy aznap esedékes az új készletszállítmány.

Luke-ot annyira lefoglalta az új Jedik kiképzése, hogy kiesett a galaktikus politikából. Mikor meglátta a hajót, egyszerűen heves vágy fogta el, hogy hírt halljon Leiáról, Hanról meg a gyerekeikről.

Hátravetette barna Jedi-köpenyének csuklyáját. Ez a ruhadarab túl meleg volt a forró dzsungelgőzben, de Luke már régen nem törődött kisebb testi kényelmetlenségekkel. Lépkedett tűzön Eol Shán, megjárta Kessel úrbányáit; egy kis izzadás már igazán nem zavarta.

Mikor a Felkelők felütötték tanyájukat a massassi templomban, kiirtották a buja növényzetet a termekből. A folyó másik oldalán egy másik nagy templom állt, és bolygó körüli szondák információi szerint további épületek rejtőztek a föld alatt az áthatolhatatlan vadon mélyén. A Szövetség azonban túlságosan el volt foglalva a Birodalom elleni küzdelemmel ahhoz, hogy részletes régészeti kutatásokkal bíbelődjön. A templomokat építő letűnt faj most is ugyanolyan rejtélyt jelentett, mint akkor, amikor a Felkelők először vetették meg a lábukat a Yavin 4-en.

A templom kőlapokkal kirakott folyosói kissé hepehupások voltak, mégis, ahhoz képest, hogy az elemek évszázadok

óta végezték itt pusztító munkájukat, figyelemre méltóan épen maradtak. Luke turbólifttel ereszkedett le a harmadik szintre, ahol a többi tanítvány aludt vagy végezte reggeli meditációját. Amikor kilépett a turbóliftből, Artu Detu gurult elő, hogy üdvözölje. A droid kerekei zümmögve kűszködtek a hepehupás padlón, félgömb alakú feje pedig erre-arra forgott, és vadul csiripelt.

– Igen, Artu, láttam a hajót. Lemennél a tisztásra, hogy fogadd helyettem? Gantoris meg Streen éppen most jönnek vissza a dzsungelből. Szeretném üdvözölni őket, meg azt is szeretném megtudni, hogy mit találtak.

Artu egy csippantással tudomásul vette a parancsot, és le-gördült a kőrámpán. Luke folytatta útját a templom hűvös belsejében. Megütötte orrát a megrekedt levegő dohossága és a málló kövek téglapországa. A folyosókon még most is lógott egy-két szövetségi zászló az üres helyiségek bejáratai felett.

Luke Jedi-akadémiája semmiféle szempontból nem volt fényűző; valójában még kényelmesnek is alig volt mondható. Neki és tanítványainak azonban olyan küldetésük volt, ami mellett nem törődtek a kényelmetlenségekkel. Luke nem hozta helyre az idő összes kártételét, de megjavította azokat a fénypaneleket, vízrendszereket és ételmezési be-
rendezéseket, melyeket még a Szövetség hagyott hátra.

Mikor elérte a templom földszintjét, a félig fölhúzott hangárajtók sötét szájként ásítottak előtte. Luke a múlt visszhangjait érezte a hangárból, üzemanyag és hűtőfolyadék halvány utóillatát, a sarkokban megtapadó por és olaj szagát. Kilépett a dzsungelbe. Pislogva nézett a nedves aljnövényzetből felszálló ködpárán keresztül a homályos napfénybe.

Luke időzítése tökéletes volt. Mikor elindult a buja növényzet sűrűjében, már hallotta két Jedi-növendékének közeledését.

A találékonyság fejlesztésére és a szakadatlan koncentráció gyakorlására Luke párokban kiküldte a tanítványokat a vadonba. Itt egyedül, csakis a saját képességeikre támaszkodva gyakorolták az összpontosítás erőit, az élet megérezését és tanulmányozását, az Erő érintését.

Luke üdvözlésre emelte a kezét, amikor a két növendék kilépett a tollpáfrányok és a sűrű, kék levelű bokrok közül. A magas, sötét Gantoris félrehajtotta a vastag ágakat, és előrelépett. Magas homloka volt, a szemöldökét leborotválták; bőre repedezettnek és cserzettnek látszott. Bár Gantoris nyugodtan éldegélt gejzírek és lávafolyamok tőszomszédságában az Eol Shán, most mintha meghökkent volna, amikor megpillantotta a Jedi-mestert; de azonnal elrejtette érzéseit.

A maga pokolvilágán Gantoris az Erő használatának veszélyes képessége segítségével tartott életben egy kis telepescsoportot. Gantorist annak idején rémálmok gyötörték egy „sötét emberről”, aki megkísérte őt a hatalommal, aztán elpusztítja. Először azt hitte, hogy Luke ez az ember – Luke, aki sötét Jedi-köpenyében megjelent, és végigment a gejzírmezőn, hogy az akadémiájára hívja Gantorist. Gantoris azzal tette próbára Luke-ot, hogy lábán sétáltatta, és gejzírkeket mászatott meg vele.

Gantoris mögött Streen jött, a második jelölt, akire Luke a Jedi-kutató útján rábukkant. Streen gázkutató volt a Bepin bolygó egyik elhagyatott lebegő városában. Streen képes volt arra, hogy előre, pontosan megjósolja értékes gázok feltörését a felhőrétegek mélye alól. Luke azzal a képességgel csábította őt el, hogy kikapcsolta azokat a morajló hangokat, amiket Streen a fejében hallott, valahányszor lakott területre ment.

Mikor a tanítványok meghajoltak, Luke megszorította a kezüket.

– Jó, hogy visszajöttetek. Mondjátok el, mit tanultatok.

– Találtunk egy újabb massassi templomot! – zihálta Streen hátrapillantva. Fakó, kócos szalmahajába növénydarabok akadtak.

– Igen – szólt Gantoris. Durva arca és befont, sötét haja izzadtan és sárosan lógott. – Az új templom nem olyan nagy, mint ez, de valahogy mégis nagyobb erő van benne. Obszidiánból van, és egy sekély tó közepén, valami nagyúr magas szobrával együtt.

– Nagy hatalmú hely! – mondta Streen. Főlegyenesedett, és hátravetette vastag copfját. – Mindent meg kéne tudnunk a massassik fajáról. Úgy tűnik, hogy nagyon hatalmasak voltak, mégis teljesen eltűntek. Mi történt velük? Talán minket is fenyeget valami?

Luke komoran bólintott. Ő is érezte az Erőt a templomokban. Mikor először jött a Yavin 4-re, Luke még szinte gyerek volt, aki fejest ugrott a Felkelésbe a Birodalom ellen. Akkor még nem látta át az Erő nagyságát; sőt még a létezéséről is alig néhány napja szerzett tudomást.

De most Jedi-mesterként tért vissza a dzsungelbolygóra, és sok olyan dolgot megérezett, ami azelőtt rejtve volt előtte. Ismerte azt a sötét erőt, amit Gantoris felfedezett, és bár mindig azt mondta, hogy a tanítványoknak minden tudást meg kell osztaniuk a többiekkel, Luke érezte, hogy van olyan tudás, ami végzetes lehet.

Darth Vader rátalált a tudás rossz fajtájára. Luke nem hagyhatta figyelmen kívül azt a lehetőséget, hogy az ő egyik növendékét is magához csábítja majd a sötét oldal.

Luke vállon veregette őket.

– Gyertek be! Igyatok valamit! Ellátóhajó jön; üdvözöljük a vendéget.

Mikor odaértek a megtisztított leszállóhelyhez, Artu Detu már ott várakozott az irányítófülke mellett, és koordinátákat csipogott az ereszkedő X-23-as Csillagmunkás űrbárkának.

Luke a nyakát nyújtogatva figyelte, ahogy a hajó a hajtóművek csikorgó nyüsztése és a fúvókák sziszegése közepette leereszkedik. A Csillagmunkás bárka olyan volt, mint egy trapezoidforma teherkonténer, amire Incom hajtóműveket

kötöztek. Valaha jobb napokat láthatott: a szürke fém hajótestet robbanásoktól, tüzekről eredő elszíneződések és meteor-találatok ütötte lyukak tarkították. A hajóműnek azonban erős, mély hangja volt, mikor a landolóberendezés működésbe lépett.

A hajó hasa körül futófények villantak fel, aztán a jármű finoman a földre ereszkedett. Luke próbált bepillantani az apró elülső nyíláson, miközben egy csapat repülő lény röppent fel a fák koronájából, és rikácsolva szidták a fémlényt, ami betolakodott az erdejükbe.

Nehéz plasztacél támaszlábak nyúltak ki, és hidraulikus szisszenéssel a földhöz tapadtak. A kipufogógáz keserű-olajos szaga ott lengett a nedves levegőben, elkeveredve a levelek, virágok édes vagy csípős illatával.

A gépszag a Császárvárosnak, az Új Köztársaság kormányzati központjának nyüzsgő metropoliszát juttatta Luke eszébe. Bár már hónapok óta békességben élt itt, a Yavin 4-en, érezte, hogy veríték üt ki a hátán. Egyetlen pillanatra sem lankadhat az ébersége – küldetése van az Új Köztársaságért. Nem vakációzik.

A hajótest kicsit még tovább dorombolt, aztán elcsendesedett. A hátsó rakodóajtók lassú, asztmás szuszogással kezdtek a falba csúszni, mintha két óriás tolná őket lépésről lépésre. Kékesfehér fénybe burkolózó ládák és dobozok váltak láthatóvá, részint lehálózva, részint a fal mellé dobálva – élelmiszer, kommunikációs berendezések, ruhák és kényelmi cikkek.

Luke elindult a tisztás felé; Gantorisék a nyomában. Streen kerek szemekkel csodálta a rakományt, Gantoris azonban meglepetten, savanyúan bámult. A bőre sötét volt, mintha állandóan dühös lenne.

– Szükségünk van nekünk ezekre a dolgokra, Skywalker Mester?

Luke a ládákra nézett. A szállítmány összetételéből – vagyis inkább a felesleges dolgokból – Luke úgy vélte, hogy ma-

ga Leia állíthatta össze a rakomány listáját. Egzotikus étel-szintetizálók, kényelmes ruhák, fűtők, párasemlegesítők, de még néhány üreges ithori szélcsengő is érkezett.

– Majd csak tudunk kezdeni vele valamit – felelte.

Keskeny rámpa nyúlt ki nagy dugattyú- és csapágynyöszörgéssel a magas pilótafülkéből. Egy ember jelent meg rajta csizmában, bélelt pilótaruhában, kerek sisakban. Elinduult lefelé, és menet közben kesztyűs keze eltakarta az Új Köztársaság szimbólumának kék ívét, mikor lecsatolta a sisakját. A pilóta megrázta rövid, barna haját.

– Wedge! – mosolyodott el Luke. – Az Új Köztársaságnak nincs jobb feladata a tábornokai számára? Úr-kifutófiú!

Wedge Antilles a pilótaruhája párnázott, narancsszín kar-része alá csapta a sisakját, és kezet nyújtott Luke-nak. Luke és Wedge ölelése két barát kölcsönös üdvözlése volt, akik nagyon-nagyon régóta nem látták egymást.

– El kell ismerned, hogy megfelelő képesítésem van hozzá – mondta Wedge. – Amellett belefáradtam a Császári Város hónalja alatti rombolómunkába, előtte pedig abba, hogy a Coruscant körül keringő roncshajókat takarítsam el. Gondoltam, a kifutómunka még mindig jobb, mint a kukásság.

Wedge átpillantott Luke válla fölött, és megint elmosolyodott. Gantoris előjött a raktérből, és hirtelen, szinte brutális mozdulattal rázta meg Wedge kezét, miközben a szemébe nézett. – Antilles tábornok, hozott hírt a népemről? Remélem, mindnyájukat biztonságosan elszállították új lak-helyükre a Dantuinon.

– Igen, Gantoris, mind letelepedtek, és jól megélnek. Egy egész telepre való önfelépítő lakómodult eresztettünk le nekik. Küldtünk programozóegységeket és mezőgazdasági droidokat is, hogy azonnal elkezdhessék egy életképes telep létrehozását. A Dantuin szelíd bolygó – bőven van rajta vadállat és ehető növényzet. Hidd el, sokkal jobb körülményeik lesznek, mint az Eol Shán.

Gantoris ünnepélyesen bólintott. – Ebben nem kételkedem. – Szikrázó tekintete elnézett Wedge fölött, a fák koronájára. A felkúszó gázóriás narancsszín fényénél úgy izzott a szeme, mint a látatok, amelyeken Luke-nak végig kellett mennie az Eol Shán.

– Gantoris, Streen, kérlek, kezdjétek kirakni a dolgokat – mondta Luke. – Nem hinném, hogy nehezetekre esik majd felemelni a ládákat, ha egy kicsit használjátok az Erőt. Vegyétek úgy, mint egy próbát. Artu, kérlek, hívd ide Kirana Tit és Dorsk 81-et segíteni.

Streen és Gantoris a rakodótér recés rámpájához ment. Artu Detu zümmögve tűnt el a Nagy Templom homályos hangárjában, hogy megkeresse a másik két Jedi-tanoncot.

Luke hátra veregette barátját. – Ki vagyok éhezve a hírekre, Wedge. Remélem, hoztál valami pletykát.

Wedge felhúzta a szemöldökét. Keskeny álla és lágy vonásai fiatalosabbnak mutatták Luke-nál. Sok mindenben mentek keresztül együtt: Wedge ott repült Luke mellett a diadalmos rohamban a Halálcsillag ellen, segített a Visszhang Bázis védelmezésében a Hoth jégbolygóján, és harcolt a második Halálcsillag ellen az Endor mellett.

– Pletykát? – nevetett Wedge. – Az ember azt hinné, hogy egy Jedi-mestert nem érdekelnek ilyesmi.

– Megfogtál, Wedge. Hogy van Leia és Han? Meg Mon Mothma? Hogy mennek a dolgok a Coruscanton? Mikor hozza ide Han Kyp Durront az iskolámba? Abban a fiúban hatalmas lehetőségek rejlenek, szeretném mielőbb elkezdeni vele a munkát.

Wedge csak a fejét rázta a kérdésáradatra. – Kyp jönni fog, emiatt ne aggódj, Luke. Majdnem az egész életét Kessel fűszerbányáiban élte le, és alig egy hónapja került el onnan.

Han előbb egy kicsit meg akarja mutatni a kölyöknek, hogyan kell élni.

Luke emlékezett a sötét hajú, tizenéves fiúra, akit Han megmentett a fekete fűszerbányákból. Mikor Luke egy Jedi-próbatechnikával megpróbálta kideríteni, hogy Kypben megvan-e az Erő használatának képessége, a fiú reakciója szinte átrepítette Luke-ot a szobán. Luke az egész Jedi-kereső munka folyamán nem találkozott ilyen erővel.

– És mi a helyzet Leiával?

Wedge gondolkozni kezdett, és Luke értékelte, hogy a barátja nem egy szimpla „Természetesen minden rendben van vele” frázissal válaszol. – Egyre több idejét foglalják le az államminiszteri teendők. Mon Mothma egy csomó fontos felelősséget átruházott Leiára, miközben ő maga ki sem mozdul a termeiből, és a távolból uralkodik. Ez nagyon sok embert zavar.

Ez a viselkedés fölöttébb szokatlan volt attól az erős, szenvedélyes vezetőtől, akinek Luke Mon Mothmát ismerte. – És Leia hogy viseli? – Mindent egyszerre akart tudni, szeretett volna megint a dolgok sűrűjében lenni... míg a lelke egy másik darabja jobb szerette a Yavin 4 békességét.

Wedge a lejtős rámpa szélére ült. Egyik lábát a legközelebbi hajótámasztéknak vetette, és a térdén egyensúlyozott a sisakjával. – Leia nagyon jól teszi a dolgát, de szerintem túl sokat vállal magára. Hiába van a kis Anakin biztos helyen, még mindig ott vannak Leiának az ikrek, akikre figyelnie kell. Thripio segít ugyan neki, de Jacen és Jaina azért még mindig csak két és fél évesek. Ez több mint egész embert kíván, és Leia kezd kimerülni.

– Idejöhetne egy kicsit pihenni – vélte Luke. – És hozhatná az ikreket is, mert velük is el kell kezdenem az alapvető Jedi-ismereteket.

– Biztos vagyok benne, hogy Leia szívesen jönne – mondta Wedge. Hátrafordult, és látta Streent és Gantorist, akik

nagy ládákkal bukkantak elő a raktérből. A két Jedi-jelölt simán mozgott a lehetetlenül nehéznek tűnő terhekkkel. Wedge elkerekedő szemmel bámulta az impozáns bemutatót. – Nekem munkadroidokkal kellett berakatnom azokat a ládákat. Én meg sem tudtam mozdítani őket.

– Akkor a diákjaim mutatnak valamelyes fejlődést – bólintott Luke. – És mi van veled, Wedge? Egész életedre kifutófiú akarsz lenni?

Wedge elmosolyodott, aztán egy laza csuklómozdulattal a nyitott pilótafülkébe repítette a sisakot. – Nem. Ami azt illeti, igazából azért jöttem ide, mert új megbízatásom van, és egy ideig biztosan nem találkozunk majd. Az Új Köztársaság Tanácsa úgy véli, hogy Dr. Qwi Xux esetleg veszélyben van kémkedés miatt. Daala admirálisnő még mindig ott van valahol kint a császári csillagromboló-flottájával, és bármikor számítani lehet rá, hogy véletlenszerűen, üss-és-fuss alapon elkezd bolygókat robbantgatni. Elképzelhető, hogy megpróbálja majd visszaszerezni Qwit.

Luke komolyan bólintott. Qwi Xux doktornő volt annak a birodalmi kutatólétesítménynek a vezető tudósa, ahonnan Han Solo megszökött Qwi segítségével. – Ha Daala admirálisnő nem is akarja visszaszerezni Dr. Xuxot, akkor akad más.

– Igen – mondta Wedge. – Ezért neveztek ki engem a személyi testőrének és kísérőjének. A Tanács még most sem jutott elhatározásra arról, hogy mi legyen azzal a Napzúzó fegyverrel, amit Han megkaparintott – Wedge felsóhajtott. – És ez csak a felszíne annak, ami a Coruscanton folyik.

Luke Gantorisra és Streenre pillantott, akik folytatták a kirakodást, és a tisztáson átvágva lerakták terhüket az üres, hűvös hangárban. Artu Detu csörömpölt ki a templomból, két másik tanítvány kíséretében.

– Úgy tűnik, most még nagyobb szükség van Jedi-lovagokra – mondta Luke.

Wedge bólogatott. – Nagyobb, mint gondolnád.

Második fejezet

Leia Organa Solo a hosszú utazástól fáradtan fészkelődött Ackbar admirális mellett az átalakított B-szárnyú vadászbombardálóban. Némán ültek a szűk, fémszagú pilótafülkében, amikor a hajó átszökött a hipertéren.

Az államminiszteri poszt állandó utazásokkal járt Leia számára; egyik diplomáciai eseményről a másik követségi fogadásra rángatta a politikai szükség. Ő pedig kötelességtudóan ugrált ide-oda a galaxisban, oltotta a tüzeket, és segített Mon Mothmának a törékeny szövetség összetartásában, ami a Birodalom bukása utáni úrben alakult ki.

Leia már vagy tucatszor látta a Vortex bolygóról szóló információs holoanyagokat, mégsem tudott a hamarosan hallható Szélkoncertre gondolni. A diplomáciai kötelesség túl gyakran szólította el otthonról, így a csendesebb pillanatok arra használta fel, hogy a férjére, Hanra, és ikergyerekeire, Jacenre és Jainára gondoljon. És már nagyon-nagyon rég nem tarthatta a karjában a legkisebb gyermekét, Anakint, aki elszigetelten, biztos őrizet alatt Anoth titkos bolygóján maradt.

Úgy tűnt, hogy valahányszor Leia egy szabad hetet, napot, vagy akár egy órát a családjával akart tölteni, valami mindig közbejött. Ilyenkor mindig csak magában füstölgött,

mert érzelmei nem üthettek át azon a higgadt politikai maszkon, amit viselnie kellett.

Ifjabb éveiben Leia elkötelezte magát a Felkelés mellett; a kulisszák mögött tevékenykedett mint Alderaan hercegnője, Bail Organa szenátor lánya. Harcolt Darth Vader és a Császár, újabban pedig Thrawn admirális ellen. De most államminiszteri meg feleségi és anyai kötelességei között őrlődött. Az Új Köztársaságot helyezte előre. Most is.

Ackbar admirális kételtűkeze sima mozdulatokkal siklott az irányítókarok között. – Már jövünk ki a hipertérből – mondta csikorgó hangján.

A lazacszín bőrű lény tökéletes természetességgel viselte egyenruháját. Ackbar ide-oda forgatta hatalmas, üveges szeméit, mintha a hajó minden részletét az eszébe akarná vésni. Az utazás hosszú órái alatt Leia egyszer sem látta mozgolódni.

Ő és a Kalamári vizes világának többi lakója nagyon sokat szenvedett a Birodalom vaskezű uralmától. Megtanulták, hogyan maradjanak észrevétlenek, mégis figyeljenek minden részletre. Megtanultak egyedül dönteni, és aszerint cselekedni. A Felkelés hűséges tagjaként Ackbar közreműködött azoknak a B-szárny osztályú vadászoknak a kifejlesztésében, amelyek olyannyira meg tudták tizedelni a császári TIE-vadászokat.

Ahogy a nyújtott testű, kényelmetlennek tűnő hajót irányította, Ackbar szinte része lett a járműnek, ami leginkább egy kettes pilótafülke köré zsúfolt szárny- és lézerlöveg-csomónak látszott. Ackbar halforma kalamári legénysége a csillaghajó-főmechanikus, Terpfen irányításával a hajdani egy-személyes vadászt Ackbar személyi diplomáciai hajójává alakította, egy plusz utasüléssel.

Leia a pilótafülke domború kupoláján át figyelte, ahogy a hiperúr sokszínű pontjai csillagos panorámába mennek át. A fénysebesség alatti hajtóművek beindultak, és a B-szárnyú a Vortex bolygó felé suhant.

Leia nedvesnek és tapadósnak érezte uniformisruháját; rendezgetni kezdte magán a sima anyagot, hogy kicsit jobb legyen a közérzete. Miközben Ackbar a Vortexre koncentrált, Leia elővette zsebhótlapját, és az ölébe fektette a sima, ezüstös lapot.

– Gyönyörű – mondta, amikor kinézett az alattuk lebegő bolygóra. A kék és acélszürke gömb magányosan függött az űrben, hold nélkül. Léggöze felhők és viharrendszerek bonyolult szövénnyét mutatta, rohanó ködspirálokét, melyek rettenetes szelek hátán suhantak tova.

Leiának eszébe jutottak a Vortex csillagászati adatai. A bolygó tengelyének meredek dőlésszöge éles évszakkülönbségeket eredményezett. A tél beálltával hatalmas sarki fedőréteg keletkezett a légkörből kifagyó gázokból. A hirtelen légnyomásesés roppant légáramlatokat keltett, mintha hatalmas áradat zuhogna le egy csatornában; felhő és gőz ömlött délre viharos rohammal, hogy betöltse a megszilárdult légkör megüresedett helyét.

A vorok, ezek az üreges csontú humanoidok, akik csipkézett szárnyakat viseltek a hátukon, a viharos évszakban leszálltak a földre, és a félig földbe ásott dombszállásokon húzták meg magukat. A szél ünneplésére azonban a vorok egy galaxisszerte híres kulturális fesztivált hoztak létre...

Mivel úgy döntött, hogy a leszállás és a diplomáciai fogadás előtt még egyszer átfut a részleteken, Leia megérintette az adattáblája szintetikus márványkeretébe vésett ikonokat. Nem lenne méltó az Új Köztársaság államminiszteréhez, ha politikai ballépést követne el.

Áttetsző kép derengett fel és nőtt ki az ezüstös képernyőből: a Szelek Katedrálisának miniatúr alakja. A légkörükben tomboló hurrikánokkal dacolva a vorok egy olyan karcsú, magas, éteri épületet emeltek, ami évszázadok óta állt ellen a viharoknak. A hihetetlenül szép és finom katedrális olyan volt, mintha tojáshéj vékonyságú kristályból készült

volna. Ezernyi járat kanyargott az üres termek, tornyok között. Az épületen megcsillant a nap fénye, és falai visszatükrözték a szélfúttá, hullámozó mezőket.

A viharos évszak kezdetén a szelek befújtak az üres falak különféle méretű résein, és visszhangzó, gyászos muzsikát gerjesztettek a változó átmérőjű folyosókban.

A szél dala sosem ismételte magát, és a vorok egy évben csak egyszer engedték megszólalni a katedrálisukat. A koncert idejére ezernyi vor repült és mászott be a tornyokba és széljáratokba, hol kinyitották, hol elzárták a réseket, hogy egyetlen hatalmas műalkotásba olvassák a zenét, amit a viharbolygó időjárása és a vor nép együtt hozott létre.

Leia a következő adatállományokra ugrott a holotáblán. Már évtizedek óta nem volt hallható a szelek muzsikája, azóta, amióta Palpatine szenátor bejelentette Új Rendjét, és császárrá nevezte ki magát. Tiltakozásképpen a Birodalom túlkapásai ellen a vorok eltömték a katedrális réseit, és nem voltak hajlandók senkinek sem muzsikálni.

Idén azonban a vorok meghívták az Új Köztársaság képviselőit egy kis zenehallgatásra.

Ackbar megnyitott egy kommunikációs csatornát, és hal szerű arcát közelebb tartotta a hangérzékelőhöz. Leia nézte, hogyan táncolnak beszéd közben a csápok a szája körül. – Vortex Katedrális leszállóhelye, itt Ackbar admirális. Bolygó körüli pályán vagyunk, és közeledünk az önök pozíciója felé.

Egy vor hang recsegett vissza a hangszóróból; mintha két ágat dörzsöltek volna össze. – Új köztársasági hajó, továbbítjuk a leszállókoordinátákat, melyek figyelembe veszik a széltorzítást és a viharrendszereket. A mi légköri turbulenciánk meglehetősen kiszámíthatatlan és veszedelmes. Kérem, kövessék pontosan az utasításokat.

– Megértettem – süppedt vissza a székébe Ackbar, és széles lapockáját a bordás háttámlának dörgölte. Fekete biz-

tonsági szíjakat húzott maga köré. – Jobb, ha beköti magát, Leia – mondta. – Rázós utunk lesz.

Leia lekapcsolta a holotáblát, és bedugta a széke mellé. Beszíjazta magát, és mélyet szippantott az állott, többszörösen visszaforgatott levegőből. Enyhe halszag jelezte a kalamári izgalmát.

Ackbar előremeredt, és bevezette a B-szárnyút a Vortex kavargó légkörébe, egyenesen a viharok felé.

Ackbar tudta, hogy az emberek nem képesek olvasni a kalamári arcban. Remélte, hogy Leia nem tudja, milyen bizonytalan leszállni a pokoli időjárási körülmények között.

Leia nem tudta, hogy Ackbar azért vállalta ezt a küldetést, mert ha olyan fontos személyről van szó, mint az államminiszter, senki másban nem bízott, és nem bízott más járműben sem, csak a saját B-szárnyú vadászában.

Ackbar mindkét barna szemét előreszegezte, hogy a közeledő felhőrétegeket figyelje. A hajó átvágott a légkör külső rétegein, és belefúrta magát a turbulencia forgatagába. Éles szárnyai csak úgy hasították a levegőt, a nyomukban fodrozódó szélörvény támadt. A szárnyszélek vörösen izzottak a sívító ereszkedésben.

Ackbar uszonykezeivel komolyan markolta a vezérlőkarokat. Gyors reakciókra volt szükség, a pillanat töredéke alatt kellett döntést hozni, és figyelni kellett, hogy minden rendben van-e. Ennél a leszállásnál nem lehet hibázni. Jobb szemével lepillantott a koordinátákra, melyeket a vor technikus megadott.

A hajó hánykolódni kezdett. Ackbar gyomra összeszorult, mikor hirtelen egy felfelé haladó légáramlat több száz méterrel magasabbra emelte, majd leejtette őket. Egy ideig zuhantak, amíg nem sikerült visszanyernie uralmát a hajó felett. A magaslégkör elmosódott felhőöklei csapkodták a

transzparacél ablakokat. Kondenzcsíkjuk szétmállott, majd elenyészett.

Ackbar bal szemének tekintete az irányítópanelen repdesett, a kijelzőket ellenőrizte. Sehol sem égett piros fény. Jobb szeme visszaugrott, hogy vessen egy pillantást Leiára, aki még mindig mereven és némán ült a fekete biztonsági szíjak szorításában. Sötét szeme majdnem olyan tágra nyílt, mint egy kalamárié, de az ajkai vékony, fehér vonallá préselődtek össze. Látszott, hogy fél, de fél kimutatni, mert bízik Ackbar képességeiben. Leia egyetlen szót sem szólt, nehogy elvonja a figyelmét.

A B-szárnyú spirálban haladt lefelé, érintve egy hatalmas ciklonikus örvényt. A szél beleakaszkodott a vadász zörgő szárnyaiba, és ide-oda lökdöste a hajót. Ackbar bevetette a másodlagos szárnyterelőlapokat is, hogy stabilizálja a B-szárnyút, és visszahúzta a lézerágyútoronyokat, hogy csökkentse a légellenállást.

– Új köztársasági hajó, letértek a pályáról – hallatszott a vor irányító recsegő hangja a hangszóróból. – Figyeljenek.

Ackbar a bal szemével ellenőrizte a koordináta-képernyőt, és látta, hogy a hajó valóban elsodródott a kijelölt iránytól. Higgadtan és összeszedetten próbálta visszakényszeríteni a B-szárnyút a megfelelő vektorra. Szinte el sem hitte, hogy ilyen messzire kalandoztak, hacsak nem olvasta félre az első koordinátákat.

Ahogy egy örvénylő felhőfal felé rántotta a gépet, egy szél-lökés megpörgette őket, és a pilótaülésbe lapította Ackbart. A hajó pörögve hánykolódott a vad viharban.

Leia elsikkantotta magát, mielőtt a szájára csapott volna. Ackbar teljes erejével húzta a vezérlőkarokat, és stabilizálórakétákat lőtt ki, hogy az óramutató járásával ellentétes irányú manőverrel ellene hasson a pörgésnek.

A B-szárnyú reagált, és végül meglassúdott az örült zuhanás. Ackbar gomolygó ködben találta magát. Fogalma sem

volt, merre van a fönt és merre a lent. Kieresztette a hajó merőleges szárnyait, és stabilabb utazópozícióba hozta őket. A hajó vontatottan engedelmeskedett, de aztán a kijelzők mutatták, hogy a szárnyak a helyükön vannak.

– Új köztársasági hajó, válaszoljon! – A vor hangja egyáltalán nem volt aggodalmas.

Ackbarnak végre sikerült felrántania a B-szárnyút, és megint repültek. De újra eltértek a koordinátáktól. Ackbar, amennyire lehetett, visszánavigált. Kiszáradt a szája, amikor a magasságkijelzőkre pillantott; riadtan látta, hogy milyen mélyre zuhant a hajó.

A hajótest fémpáncélja füstölt és izzott a légköri súrlódástól. Villámok csapkodtak mindenfelől. Kisült elektromosság kék gömbjei pattantak le a szárnyak végéről. A kijelzők megzavarodtak a statikus elektromosságtól, de aztán visszatértek normális állapotukba. A pilótafülke energiarendszere kihagyott, a fények kihunytak, majd újragyulladtak, mikor a tartalék generátor beindult.

Ackbar megkockáztatott egy újabb pillantást Leiára, és látta, hogy a nő a félelemmel és kétségbeeséssel küszködik. Tudta, hogy Leia a tettek asszonya, és mindent elkövetne, hogy segítsen neki – de most semmit sem tehet. Ackbar még mindig megtehetette, hogy katapultálja őt – egyelőre azonban még nem akarta megkockáztatni, hogy elveszítse B-szárnyúját. Még mindig összehozhat egy kétségbeesett, de sértetlen landolást.

A felhők hirtelen szétfoszlottak körülötte, mintha nedves rongy szakadna le a szeméről. Alattuk a Vortex szélfúttá pusztái nyújtóztak, aranybarna és bíbor mezők. A fűtenger hullámzani kezdett, mikor a szél láthatatlan fésűje a szálak közé kapott. Bunkerszerű vor menedékek koncentrikus körei övezték civilizációjuk középpontját.

Leia szinte felhördült a csodálatos látványtól, ami egy pillanatra szinte feledtette félelmét. A Szelek Katedrálisának hatalmas épülete csillogó felületek és tovasikló árnyak mo-

zaikja volt, ahogy a felhők elkúsztak fölötte. A magas, csipkés építmény túlságosan finomnak tűnt ahhoz, hogy ellenállhasson a viharoknak. Szárnyas lények szállongtak ide-oda a nyílásai között, utat nyitottak a szélnek, hogy átfújhasson a kamrákon, és megkezdhesse csodás muzsikáját. Halványan már hallotta a kísérteties, élénk dallamot.

– Új köztársasági hajó, rossz pályán van. Vészhelyzet. Kényszerleszállást kell végrehajtaniuk.

Ackbar döbbenetesen látta, hogy a kiírt koordináták megint megváltoztak. A B-szárnyú nem reagált, hiába rángatta a vezérlőkarokat. A Szelek Katedrálisra egyre magasabbra tornyosult előttük.

Ackbar egyik szemét a pilótakupola teteje felé fordítva látta, hogy az egyik merőleges szárny rossz szögben megakadt, és teljes felületén ki van téve a szél nyomásának.

A megakadt szárny nekifeszült a turbulenciának, és balra rántotta a vadászgépet.

A pilótafülke kijelzői azt bizonygatták, hogy a szárnyak rendben kinyíltak, a saját szeme azonban nem ezt mondta.

Ackbar újra rántott egyet az irányítókaron. Próbálta kiegyenesíteni a szárnyat, hogy visszanyerje uralmát a gép felett. A teste alsó része kihűlt és bizseregni kezdett, ahogy minden energiáját az agyába és a kezébe koncentrált.

– Itt valami nem stimmel – jegyezte meg.

Leia kibámult az ablakon. – Egyenesen a katedrálisnak megyünk!

Az egyik szárnysegédlap felcsapódott, aztán lepattant a plasztacél hajótestről, energiakábeleket tépve magával. Szikraeső hullt, és újabb lapok szakadtak le.

Ackbart kétségbeesett kiáltás fojtogatta. A vezérlőpult fényei hirtelen felvillantak, és kialudtak. Ackbar hallotta az elhaló zümmögést, ahogy a pilótafülke meghalt, megnémult, elsötétült. Rácsapott kettes számú tartalék áramkör-kapcsolójára, amit ő személyesen tervezett bele a hajóba.

– Nem értem – mondta Ackbar. A hangja mintha a gyomrából szólt volna a pilótafülke kicsiny légterében. – Ez a hajó most volt generálozva. Csak saját, kalamári technikusaim nyúltak hozzá.

– Új köztársasági hajó – ismételte a hang a rádióban.

A Szelek Katedrálisának kristályfalain színes vorok rebentek szét, mikor megpillantották a feléjük száguldó hajót. Egyesek menekülőre fogták a dolgot, mások csak bámultak meredten. Több ezren voltak a hatalmas kristálytorony belsőjében.

Ackbar jobbra rántotta a kart, aztán balra – mindegy volt, merre, csak elkanyarodjon –, de semmi sem történt. Egy csepp energia sem volt a hajóban.

Se felemelni, se leereszteni nem tudta a hajó szárnyait. Tetetetlen súlyként repültek egyenesen a katedrális felé, mint egy elhajított konzervdoboz. Ackbar kétségbeesetten csapott az akkumulátortartalékok aktiválógombjára, bár tudta, hogy ez mit sem ér a mechanikai alrendszerek szempontjából, de legalább teljes ütközőpajzsot tud kapcsolni a B-szárnyú köré.

És előtte biztonságosan ki tudja lőni Leiát a hajóból.

– Sajnálom, Leia – mondta Ackbar. – Mondja meg nekik, hogy rettenetesen sajnálom! – Megnyomott egy gombot az irányítópanelen, mire a pilótafülke jobb oldala felnyílt, és az utasülés kilöködött a levegőbe.

Mikor kilőtte Leiát, Ackbar hallotta a nyíláson besüvítő szél füttyülését. Az ütközőpajzs felzúmmögött, miközben a hajó rohant tovább a kristályszerkezet felé. A hajtómű füstölögni kezdett.

Ackbar végig egyenesen meredt előre. A hatalmas kalamári szem egyszer sem rebtent meg.

Leia hirtelen a levegőben találta magát. A kilövés lendülete szinte kinyomta a tüdejéből a levegőt.